

nok rigtigt, at Bygningen af Præstegaarden var bortliciteret, og jeg formoder og haaber, at det er Grunden til, at man har taget Haandværkere inde fra Odense og ikke har faaet Landhaandværkere til at opføre den; naar der er sket Licitation, har jeg ikke noget at beklage mig over i den Henseende. Men jeg kunde ønske i Forbigaaende at gøre opmærksom paa, at det i alt Fald i tidligere Tid ofte er sket og vistnok ogsaa nu alt for ofte sker, at man ved Opførelse af offentlige Bygninger ude paa Landet henter Haandværkere fra Byerne og forbigaar Landsbyernes egne Haandværkere, som maaske kunde præstere Haandværk, der var ligesaa godt, muligvis bedre. Ved de Undersøgelser, der er foretagne, viser det sig, at der i Ministeriets Approbations-skrivelse for Tegningerne til Bygningen er taget et udtrykkeligt Forbehold med Hensyn til den projekterede Tagkonstruktion. Der er dér gjort opmærksom paa, at den ikke var tilstrækkelig solid, og den daværende Sognepræst i Allested, den senere afgaaede Sognepræst Ibsen, hævder, at han har gjort Arkitekten bekendt med dette. Arkitekten erindrer efter de Oplysninger, der foreligger for mig, ikke, at han har faaet denne Skrivelse at se. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa denne Sag, men indskrænke mig til at stille nogle Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister. Jeg vil bede ham udtale sig om, hvordan det efter de Undersøgelser, der er foretagne af Kirkeministeriet, forholder sig med denne Sag, hvorvidt man er kommet til Bunds i den, har faaet Klarhed over, hvorfor Gaarden faldt sammen efter 8 Aars Forløb, hvem der har Ansvaret for, at den er blevet bygget efter en Tegning, der var uforansvarlig, og endelig, hvem der kommer til at betale de med Gaardens Bygning forbundne Omkostninger. Endvidere kunde jeg ønske at spørge den højtærede Minister, om han ikke paatænker at faa foretaget Foranstaltninger, der kunde forebygge, at lignende Tilfælde indtraf i Fremtiden. Jeg vil anse det for i høj Grad ønskeligt, at der føres et anderledes effektivt Tilsyn med de Bygninger, der skal opføres for Statens Penge, end det Tilsyn, der har været ført ved denne Bygning. Der har rimeligvis været ført det sædvanlige Provstetilsyn derovre, men man kan maaske ikke dadle dette Syn for, at det ikke har haft den tilstrækkelige Indsigt i denne Henseende. Det har naturligvis kun set Gaarden, efter at den stod fuldt færdig, og derfor haft Vanskelighed ved at se de Fejl, der er begaaede ved dens Opførelse.

N. Frederiksen: Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) fremsatte i Lørdags nogle Udtalelser, som giver mig Anledning til enkelte Bemærkninger. Det ærede Medlem gjorde det gamle Ord til sit, at hvor der ingen Profeter er, bliver der tidt Vildskab i Folket. Derefter sagde det ærede Medlem, at man kunde passende eller til en vis Grad maale de Byrder, som det danske Landbrug under de nuværende Forhold maa bære for at gøre Forholdene taaleligere for den øvrige Del af Befolkningen, ud fra den Udtalelse, der er fremsat, at hvis Staten skulde betale Forskellen mellem Dagens Pris og Maksimalprisen, vilde Summerne vise sig uoverkommelige at betale. Det ærede Medlem udtalte endvidere sin uforbeholdne Glæde over den lille Bemærkning i „Langelands Socialdemokrat“, der betegnede de Raad, der var givne Regeringen af Direktør Heilbuth og andre, som dyre for Smaakaarsfolk her i Landet. Det ærede Medlem kaldte denne Udtalelse et Sandhedens Guldkorn, som han ønskede blev bragt ud til en stor Kreds af danske Husmænd, for at man paa den Maade kunde bibringe dem en rigtig Forstaaelse af Forholdene. Dernæst omtalte det ærede Medlem Regeringens Hude- og Læderpolitik i Forbindelse med Navnet Ballin paa en saadan Maade, at man maatte faa det Indtryk, at det ikke var lutter Uegennytte, der her lagde sig for Dagen. Jeg maa tilstaa, at da jeg havde læst Slutningen af det ærede Medlems Tale, sagde jeg til mig selv, at hvis man skulde anvende det Ord om Profeterne paa det ærede Medlem, maatte man sige, at hvis der var mange Profeter som det ærede Medlem fra Kolding mellem de danske Husmænd og disse Profeter prædikede Sandheden paa den Maade, kunde der godt blive Vildskab mellem Husmændene. Hvis man overfor den danske Husmandsstand maalte Ydelsen med den Alen, som det ærede Medlem anvendte, maalte vort Bidrag til Bekæmpelse af Dyrtiden uden at nævne en hel Række andre Ting, som gør denne Ydelse dels berettiget, dels nødvendig og dels langt mindre, kan man let faa Folk, der ikke har Førstehandsviden om disse Forhold, til at føle sig som stærkt forurettede, og det er vel den Følelse, der mest fremkalder eller i alt Fald bidrager til at øge Vildskaben hos Menneskene.

Naar man betragter Landbrugets Bidrag i Kraft af Maksimalpriserne, bør man huske, at en Række andre Forholdsregler overfor andre Stænder har den samme Virk-